

Dobry člověk ještě žije a je tu i pro nás - Vojtěch Železník

Někdo dokáže zaujmout na první pohled nebo poslech. Někdo zaujme na první e-mail. Vojtěch Železník bezesporu zaujal, a to výzvou a upozorněním na nově vznikající Aktiv klub Sjednocené organizace nevidomých a slabozrakých, který se na svém nultém shromáždění sešel 17. listopadu 2018. Tím přispěl k dalšímu významnému datu v tomto významném roce.

...

Vojtěchu, vy jste mnoho let pracoval jako kvalifikovaný letecký mechanik na servisu dopravních a výrobě ultralehkých letadel. Zničehonic se stáváte jedním ze zakladatelů zbrusu nového Aktiv klubu SONS. Napadá mě, že takový skok lze přirovnat jen k seskoku padákem do velkého neznáma. Co vás přimělo skočit?

...

Pokud jde o mé osobní ambice, určitě bych dobrovolně neměnil svou profesi, kterou jsem měl moc rád. Asi by mě nikdy nenapadlo věnovat svůj čas zrakově postiženým, měl jsem tehdy úplně obyčejné zájmy - letadla, hudbu a skauting. Jenže jsem zničehonic ztratil zrak. Prý jakýsi neobvyklý syndrom. V Česku ho vlastním jen já. Není to žádná výhra, trvalo mi rok, než jsem se smířil s okolností, že skoro nic nevidím. Zpočátku jsem hodně času promarodil a prospal, ale později mi zásadně pomohlo, že jsem se mohl aspoň zčásti zapojit do aktivit svých přátel, tedy chodit na výlety a výpravy, a samozřejmě i hrát s kapelou. Postupně jsem se aklimatizoval na změněné životní podmínky, takže už se zase cítím jako normální člověk.

...

Žijete na Uherskohradištsku ve Starém Městě. V současné době pracujete v SONS v Uherském Hradišti. Jak se přihodilo, že jste tak rychle našel své nové povolání?

...

Může za to moje maminka. Před těmi zhruba šesti lety, kdy jsem přišel skoro o všechno, co jsem měl rád, jsem byl celý rozklížený a nevěděl, co si počít. Bylo mi kolem třiceti a zůstat doma odkázaný na péči rodiny, mi připadalo děsivé. Maminka se šla podívat do naší odbočky SONS, aby zjistila, co mohu dělat. Vrátila se s informací, že tam mají mluvící psací stroje a jiné zajímavosti. Tak jsem se tam vypravil a zůstal. Poněkud překvapivé bylo, že jsem se setkal s předsedkyní, kterou jsem znal od dětství ze Skautu. Nejdřív jsem byl ten, kdo se potřebuje naučit spoustu věcí a chce poznat nové lidi. Zapojil jsem se, a tak mi nabídli práci. Od té doby se cítím natolik lépe, že mohu pomáhat a vymýšlet užitečné aktivity pro ostatní lidi, co ztratili zrak. A nejen vymýšlet, ale v týmu ostatních i uskutečňovat. Zjistil jsem, že přes všechno, co se přihodilo mému zdraví, mohu dělat spoustu věcí, které mě baví, včetně manuálních. Nicméně, nebylo úplně snadné pomáhat v oboru zájmové činnosti zrakově postižených, protože v Uherském Hradišti sice existovala odbočka SONS, ale neměla jediného pracovníka. Takže bylo potřeba založit pracoviště, aby se mohly uskutečnit nové projekty a každodenně pomáhat lidem s řešením jejich potřeb a problémů.

...

Vaše životní preference se odvíjejí od přátelství přes hudbu a přírodu k rodině. Nápad se založením Aktiv klubu svědčí o snaze zlepšit kvalitu života s těžkým zrakovým postižením a také o nutnosti využít k tomu dovednosti, koníčky i místní možnosti. Co by takový klub měl nabídnout?

...

Jakýkoliv klub nemůže nabídnout o mnoho víc, než nabízejí jeho členové. Tady jde o to vyjít prostě ze svého bytu, opustit na nějakou chvíli počítač a být připravený přijmout něco nového a také něco nového nabídnout.

Aktiv klub je ještě v plenkách, ale myšlenka, aby lidi byli pospolu a věnovali se zajímavým věcem, je tu od prapočátku. Zmíním jen několik témat, na která se zaměřujeme, protože v tuto chvíli čekáme na schválení Republikovou Radou SONS.

Především chceme poznávat nová místa a nové lidi, předávat si zkušenosti a zažívat nevšední novinky. Takže zde vítáme zájemce o cestování.

Kdo raději obohacuje svůj život o kulturní zážitky, měl by dostat tuto nabídku v klubu, včetně možnosti zajištění vstupenek nebo se sám aktivně podílet na určité kulturní akci.

Na své by si měli přijít i milovníci celoživotního vzdělávání, ti, kteří rádi chodí na přednášky nebo sami jsou lektory v určitém oboru. Samozřejmě sem patří zpřístupnění klasických i aktuálních kompenzačních pomůcek. Nechceme ani opomenout cizích jazyků s ohledem na možnost cestování.

Ani členové s láskou ke sportu a závodění neprijdou zkrátka. Představujeme si, že každá akce sportovního charakteru bude mít i doprovodný program, třeba prezentaci firmy, která nabízí sportovní novinky, nebo kulturní program k propojení témat. Naším cílem je pak tato témata okořenit kvalitní přidanou hodnotou, tím že bychom společná setkání zbavili obvyklého lokálního charakteru.

Nulté klubové zasedání se uskutečnilo v Pardubicích, a to hlavně kvůli dostupnosti. V období zakládání dalších klubů počítáme s tím, že se výroční zasedání budou konat v různých městech, aby to bylo spravedlivé pro členy z celé republiky.

...

V místě vaší působnosti se v uplynulém čase zlepšila situace v odstraňování architektonických bariér, obohatila se kulturní a osvětová činnost i medializace problematiky zrakově postižených. Myslíte si, že je to vaší zásluhou

...

To si nemyslím. Já mám sice od začátku svého působení v SONS určité vize, kudy by se měla zájmová činnost ubírat, ale je mi jasné, že pro jejich uskutečnění musí být podmínky. Otevřením pracoviště se otevřely i příležitosti častějšího kontaktu se členy, spolupráce s radou odbočky i lepší prezentace ve městě - ať jde o kulturní akce pořádané pro veřejnost nebo třeba přednášky na školách. Jsem si vědom, že základem úspěchu je tým a nepředstíraný zájem o problematiku. Tohle by mělo fungovat v různých klubech, ať se zabývají čímkoliv.

Jsem si vědom i toho, že věkový průměr členů SONS nabývá. Proto mám rád akce, které mohou uspokojit všechny věkové skupiny. Ukazuje se i potřeba dobrovolných průvodců a asistentů, které by starší i mladší členy doprovázeli. S každou akcí, kterou pořádáme nebo plánujeme, vyvstávají další nároky, ale také přibývají lidé, kteří jsou ochotni se zapojit. Jsem moc rád, že jsem se před lety zapojil do práce se zrakově postiženými. Uvědomuji si, že mi to dává cíl i smysl.

Delicie Nerková

Jaroslava Novotná, publikováno v časopise Zora 2019